

Lise Kissmeyer

Hårdt Fedt Hårdt 3.G

Tre vilde år med gym og sport

En ungdomsserie i tre bind

INDHOLD

INDLEDNING	SOMMERENS HIGHLIGHTS
KAPITEL 1	AUGUST og ET GODT SLOGAN
KAPITEL 2	SEPTEMBER og FULD SPEED
KAPITEL 3	OKTOBER og IKKE LAVE EN SKID
KAPITEL 4	NOVEMBER og SPORTSLIVSKVALITET
KAPITEL 5	DECEMBER og UBEHAG
KAPITEL 6	JULEN og DET HELE RYSTES
KAPITEL 7	JANUAR og EN MÆRKELOG STEMNING
KAPITEL 8	FEBRUAR og FORMÅLET MED DET HELE
KAPITEL 9	MARTS og PERSONLIGE STYRKER
KAPITEL 10	APRIL og NYE VEJE
KAPITEL 11	MAJ og SÅ BLIVER DE SAT PÅ PLADS
KAPITEL 12	JUNI og EKSAMENSKAMPEN
AFSLUTNING	VOGNTUREN

KAPITEL 5

DECEMBER & UBEHAG

JONATHAN snører støvlerne. De er gule og hurtige. Superlækre. Og dyre. Han sætter pandebåndet, så det holder godt fast på krøllerne, og han tjekker lige i spejlet, om det ser ok ud. Han hader, når håret ligesom popper op ovenover båndet. Træningsdragten er ny og med hans navn på. Alt er godt. Han er klar. Endnu en dag på træningsbanen. Næsten som alle de andre. Men han har en lidt underlig opgave med i lommen.

'Ubehag'. Oplever han ubehag til daglig? Hvor og hvornår? Det er sgu da et underligt spørgsmål. Gad vide, hvor Viva vil hen med det, siden hun har bedt dem alle sammen mærke efter i denne uge frem til, at de skal mødes igen på fredag.

'Ubehag'. Han kan ikke mindes, at han har følt det. Han kigger en ekstra gang ned ad sig selv på vej ud til banen. Der er ikke snerten af noget væmmeligt ved denne toptrimmede fodboldkrop eller ved denne hverdag, hvor han mest af alt skal bruge sin tid på det, han elsker. Fodbold!

Det er ham og Phillip, der står for opvarmningen i dag. Det skiftes de til på holdet. Det er faktisk ret fedt. Så slipper man for det der kedelige med at lave de samme uopfindsomme øvelser, som trænerne finder på. I stedet for ender de tit i nogle ret så mærkelige og opfindsomme øvelser, som kalder mere på grin end på varme. Det er Phillip, der har skrevet planen ned og har styr på det hele, så der er heller ikke noget ubehageligt ved at have det her ansvar.

Det er bare skønt at få lov at bestemme lidt og kunne koste de andre rundt. Der bliver smidt 'svinere' rundt som brød til duer. Han sørger for at komme med en kommentar til alle. Hvis der er noget, han har et specielt talent for, så er det netop at være rap i replikken og lige spidde de andre - på den søde måde, altså.

"Du er så langsom, du kan blive kørt ned af en pølsevogn" flyver beskeden afsted til Viktor.

"Når storken uddør, er du det væsen i verden, der har de tyndeste ben" til lange Benjamin.

"Du får sgu aldrig noget sex, hvis ikke du ikke holder op med at være rødhåret" til målmanden Magnus.

Det er sgu da meget sjovt... De griner alle sammen. Det er vel et tegn på, at det er ok og ikke for perfidt. Hvis man spiller fodbold, skal man også kunne klare noget af 'mande-mosten'.

Så går den rigtige træning i gang. De kører på i et sindssygt højt tempo. Hele tiden i bevægelse, hele tiden med en bold, og med krav om, at de er fuldt koncentrerede. Kroppen gisper og kæmper for at følge med. Men det er ikke ubehageligt. Det er den fedeste fornemmelse af at træne igennem og mærke sine grænser. Selv det at føle, at man skal kaste op, er positivt. Så ved man, at man har givet alt. At mærke at de andre er hundrede procent på, er også fedt. Den fælles intensitet og målrettethed er berusende. De er som en stor oksende og koksende organisme.

De slutter med at spille på halv bane. De bliver delt op i fire hold og spiller på to baner. Jonathan kigger rundt på de fire, han er på hold med, og de fire ovre på den anden side. Desværre passer

hans fornemmelse. De er de to hold i pølseenden. På den anden bane spiller de bedste. Dem, der har superliga potentiale, og hvor flere af dem allerede har haft debut i ligaen. Han har et øje på dem, selv da spillet går i gang på hans bane. Han fornemmer deres hastighed og styrke. Førstegangsafleveringerne som knalder afsted uden snerten af tøven. De har læst, hvor de skal spille bolden hen, før de modtager den.

"Koncentrer dig nu, Jonathan. Du står og hænger. Du skal have mere fart på de afleveringer!"

Typisk, bare fordi han lige i et kort øjeblik var ufokuseret, så bliver det straks opdaget. Pis altså. Han ved jo, at han er til eksamen fra start til slut. Han ved også, at han mangler en masse for at blive god nok. Og så mærker han det! Ubehaget! Det kommer sivende ind sammen med tvivlen. Kan han det her? Hvad hvis han ikke kan? Hvad skal der til? Hvad er det egentlig, han skal levere, for at det er godt nok?

Det er trælse tanker, som en jyde vil sige. De vil ham det ikke godt. Det er faktisk virkelig ubehageligt at føle sig så udsat. Sat i spil – men i bund og grund usikker på, om han kan gamet.

Han har ikke tænkt over det før. Det er en helt grundlæggende præmisse, når du vil være professionel fodboldspiller. Sådan er det bare. Men det betyder også, at du har denne utrygge følelse af, at du ikke ved, hvad der skal ske med dig. Den lægger sig som et lille ubehag på den nederste hylde dybest nede. Dernede hvor bevidstheden om, at han kun er nået til en U-landsholdssamling. Mere blev det ikke til. Er det fordi, han netop ikke har det helt unikke, der skal til. Både i benene og i hovedet.

Hmmm, gad vide hvad Viva og de andre vil tænke, når han smider sit ubehag på bordet? Gad vide hvornår det egentlig kom? Det kan han ikke huske. Det er bare kommet snigende, og nu er det fast passager.

MADS snører skoene. Strammer dem som altid en ekstra gang. Hvis der er noget, der er vigtigt, når du spiller badminton, så er det, at du ikke glider rundt. Han tager den lille flaske med krydret olie, som hans mor har skaffet fra en thailandsk massør. Der er alle mulige underlige urter og eliksirer i den, og den dufter af Bangkok, palmer og solskin. Han ved ikke om det hjælper. Men nu tør han ikke lade være. Måske er olien hele forklaringen på hans succes? Når store og stærke lår bliver smurt ind i olie, så skinner de lidt ekstra og ser meget delikate ud. Det gør heller ikke noget.

De hvide shorts sidder tæt, og han mærker, hvordan det højre lår fylder meget mere end det venstre. Højre ben og balle er i en XL. De bor på den side af hans krop, som han bruger, både når han går frem til nettet eller ned i den dybe forhånd. Nogle gange må han købe cowboybukser i en ekstra stor størrelse, for at der er plads til alle herlighederne. Altså ballen og låret. Trøjen er i nogle grimme farver og mønstre. Den ville han aldrig have valgt frivillig.

Men Yonex er sponsor, og de er verdensmestre i grimt tøj. Det må han bare ikke sige højt. Han var kun 13, da han fik den første aftale med dem, hvor han fik ketsjere og tøj til en god pris.

Han var kun 14, da han underskrev sin første deciderede kontrakt med dem, og der landede store kasser med alt, hvad han kunne ønske sig af tøj, sko og ketsjere hjemme hos ham. Den første gang han åbnede kassen var som juleaften gange 100. Han hoppede rundt i glæde, og det var så prof med hans navn på ryggen sammen med en stor Yonex reklame.

De sidste par år er der også fulgt en god pose penge med. Og penge mangler han altid for at drive 'projektet Mads No.1' videre og videre.

Så starter træningen. De løber sjuskende rundt i små grupper i hallen. Altid mod uret rundt og rundt. Efterhånden med lidt mere tempo, forskellige løb og så en masse øvelser og stræk til sidst, så både mave, ryg, nakke og arme er varme. Så går de på banerne, og det bliver alvor. De kører intens skyggebadminton i intervaller. Springer helt ned i hjørnet og helt frem til nettet – og helt til syregrænsen.

Det her er ubehag! Der er ingen tvivl. Men det er nok ikke det, Viva er på jagt efter, da hun gav dem opgaven at mærke efter i den her uge. Der her er det fysiske ubehag, der hører med til at træne. Men mentalt ubehag? Han har tænkt en del over det. Men der dukker ikke noget op. Måske finder han ud af det i dag, hvor han er på banen, og hvor hverdagen er virkelighed, og noget han mærker og sanser - og ikke kun noget han går og tænker på og prøver lidt anstrengt og kunstigt at analysere på.

Han kommer i hvert fald igennem den fysiske træning i højt humør. Bagefter laver han slagtræningsøvelserne med præcision og dedikation. Han finder ind i den helt rigtige rytme, der pumper blodet rundt og skubber til hans grænser. Han elsker det! Badminton er den fedeste sport. Når Emilie fortæller om sin svømning, eller Clara om hendes atletiktræning - og især når Jonathan deler hans frustrationer over den barske fodboldverden - så er det bare så meget sjovere at være inde på den her grønne bane og kunne arbejde med tusind detaljer. Med slagene, benarbejdet, springteknikken og de taktiske manøvrer.

De slutter med at spille kamp. Som altid er det unge Sejer, han skal spille mod. De to er de eneste, der kan matche hinanden. For bare et år siden vandt han hver gang. Men nu er den helt åben. Det er fucking frustrerende.

Følelsen af - at han er den bedste, og at han BØR vinde - sidder i ham som hans DNA. Det er ikke bare et nederlag, når han taber. Selv på sådan en helt almindelig mandag i december er det en katastrofe. Samtidig med at han ikke kommer først til 21 points på banen, så kommer de negative tanker væltende frem forrest i hans hoved:

'Du er ved at tabe det hele... Alle dem, der troede på, at du skulle blive den bedste i verden, bliver så skuffede over dig... Yonex stopper med pengeposen. Far bliver så skuffet! Far bliver vred!'

Hold nu op. Nu forstår han. Det er jo det her, der er ubehaget. Alle de negative tanker. Hele denne uendelige kamp for at leve op til de bjerge af forventninger, der er bygget op inden i ham. Det slipper ham aldrig. Og det er faktisk fucking ubehageligt. Et vilkår. En logisk konsekvens af at være på toppen. En vane.

Men lige meget hvad – stadig fucking ubehageligt.

EMILIE smyger den stramme badedragt på. Kvadratmeter prisen er gastronomisk. Der er ikke meget stof bagpå. Nogle gange - hvis hun ikke lige er på toppen og føler sig tung og klodset - kan det være ret så grænseoverskridende at være så bar. Men sådan ser de jo alle ud. De går sådan nærmest halvnøgne rundt mellem hinanden, og nu er moden også, at drengene skal have små, stramme badebukser på. De har ikke længere de blafrende badeshorts eller halvlange tights, som ellers har været populære længe. Det er ikke så sært, at de fleste finder kæresten på træningsholdet.

De starter med dry-land træning, så hun kan heldigvis tage den bløde klub-træningsdragt på. Det føles som at krybe i skjul. Så står de klar som en lyseblå hær. Nogle af drengene dropper træningsdragt og træner i badebukserne. Hun kender typerne. Det er dem, der er godt tilfredse med deres humplede og faste maver med masser af synlige rullende muskler i deres sixpack. Nogle mærkbare, ekstra gevinster får de da ud af de 10 træningsgange om ugen.

Hun hader dry-land og al styrketræning. Mange af de andre synes det er fedt. Især når de kan mærke fremgangen og putte flere og flere kilo på. Hun kigger bare længselsfuldt ned på det tomme bassin. Det er så sjældent, at det ligger der helt uberørt. Som et bonet, lyseblåt gulv - lige til at danse på. En vals. Det ånder af fred, ro og tryghed. Elegance på en eksklusiv måde. En uberørt verden. Klar til at blive indtaget.

Det bedste er, når de endelig er færdige på land; når hun trækker badehætten ned over de stride krøller, der stadig fylder selvom håret er cuttet; når hun fugter brillerne og trykker dem godt fast og stiller sig op på skamlen; når hun kigger ned i det lyseblå dyb; når hun tager en dyb indånding og lader luften suse gennem hele kroppen og fortæller den, at nu er det nu; når afsættet fra skamlen fyres af. Så kommer det!

Det magiske øjeblik, hvor hendes arme og derefter hendes hoved og krop skærer ned gennem vandet, og hun bliver omsluttet af det våde univers. Her gælder der andre regler og love. Her er sanserne i et andet univers. Bassinet skifter udseende og proportioner bliver helt skøre i en verden set gennem brillerne.

Vandets lyde fylder det hele. Det våde bliver til noget blødt. En skøn dyne der omslutter hende. Og hver gang hovedet dukker op over overfladen, er det som kort at besøge den virkelige verden deroppe. Men det er kun i et kort glimt. Så glider hun tilbage ned i hendes hemmelige hule under vandet.

Ubehag er der slet, slet ikke plads til. De har lovet Viva at mærke efter, men alt, hvad hun mærker, er det modsatte af ubehag. Nydelse, glæde, intensitet og en total tilstedeværelse i nuet. Den tilstand som al meditation og helbredende coaching søger imod. Et sted, hvor du er i ét med dig selv og det, du gør. Og hvor tankerne hverken hopper tilbage i tiden eller frem i livet.

Det er en af de rolige træningsdage. De svømmer uendelig mange meter – men uden at svømme maks. Det kan være kedeligt – men hvis hun netop rammer sit flow – så kan det være helsende ovenpå en lang og hektisk dag i skolen og hurtigt ind og ud ad døren derhjemme. Der er det smarte ved vand, at her kan man være i fred.

Joachim kommer og forstyrrer freden. Han har papirer med. "Kom lige herop," siger han og peger hen mod det lille plastikhavebord, der står i hjørnet af hallen under en palme.

"Se her." Han drejer papirerne, der er fyldt med tal i kolonner og grafer i flere farver, så Emilie kan se dem. "Som du kan se på kurven her, så er udviklingen stagneret. Kurven følger ikke vores ønskede stigning. Hvis den her udvikling fortsætter, så kommer du ikke i nærheden af den danske rekord. Jeg har indregnet alle træningstiderne fra de to sidste måneder. Du skal virkelig til at steppe op. Jeg tænker, at du skal i gang med mere målrettet styrketræning. Måske er det der, vi kan hente forbedringerne?"

Hun er lige ved at sige, at 'det gider hun ikke'. Men det er der jo ikke noget, der hedder. Joachim kigger intenst på hende. Hun er desværre meget nem at afkode, og hendes mangel på begejstring, gør ham irriteret.

"Det er altså ikke for sjov, at jeg bruger al den her tid på at få dig derhen, hvor du selv har sagt, at du gerne vil hen. Jeg forventer, at du modsat giver dit fulde engagement og dedikation retur. Og hvis jeg siger, at det er styrketræning, der skal til. Så er det dét, vi gør, og så må du arbejde med dig selv og finde viljen og motivationen..." og han tøver lidt "... og professionalismen."

Ordene stikker som nåle. Hvor hun bare hader det. Hader, når hun ikke lever op til krav og forventninger. Når hun får at vide, at det ikke er godt nok, det hun leverer. Det rammer ind under huden og ind et meget følsomt sted. 'Stik – stik – stik'. Mega ubehageligt.

Hov, der dukkede det ord op! Hun går lidt hængehovedagtigt ud for at klæde om. Nu gik det ellers lige så godt, og hun har haft det fedt med sine store planer og ambitioner. Kørt på en bølge. Men bum. Tænk, så hurtigt og primitivt hun lige nu er blevet skudt ned igen fra drømmenes pind i buret. Har hun været naiv? Har hun været overmodig? Er hun til grin, sådan at tro hun kan blive dansk mester og sætte rekord?

De andre er allerede under bruserne, da hun kommer derud. Det er folkeskole-gruppen, som hun lægger mere og mere afstand til. Hun gider altså ikke høre om deres første fester med breezere eller deres første kys. De har fornemmet det. Overraskende hurtigt. Så de snakker ikke så meget til hende mere. Hun er selv ude om det. Men nu er hun pludselig blevet i tvivl om det. Er det fordi, de ikke kan li' hende, at de ignorerer hende? Synes de, at hun er for 'hov-ski-snov-ski'? Tror de - at hun tror - at hun er noget - og hun på alle måder er bedre end dem?

"Hvad var det, Joachim sku' vise dig?" spørger Frida, den ældste af dem, da Emilie tavs stiller sig ud under bruseren ved siden af dem. "Årh, ikke noget," forsøger hun sig med.

"Det lignede da ellers, at han skældte ud," bliver Frida ved.

"Ja, han viste mig mine tider og min udvikling. Eller mangel på samme..." Emilie vasker hår og kigger væk. Håber hun kan slippe for flere spørgsmål.

"Er det ikke også lidt for urealistisk at tro, at du kan sætte dansk rekord?" Frida bliver ukueligt ved. Møgirriterende.

"Det ved jeg ikke..." mumler Emilie og er allerede irriteret over sig vage svar, inden det er kommet ud ad munden på hende. Hvorfor kan hun ikke steppe op og vise, at hun tror på sig selv? Og hvorfor har piger så tit så travlt med at nedgøre dem, der vover at skille sig lidt ud? Det efterlader hende med en følelse af... Ja, hvad gør det ved hende? Hun mærker efter en ekstra gang og fornemmer, hvad der suser igennem hende. Det er ikke noget rart. Men ubehag? Er det dét? Det var ubehageligt, da Joachim stak til hende, og fik hende til at føle, at hun ikke slår til. Men det er også en form for ubehag - bare en anden slags - at mærke at hendes holdkammerater synes, at 'hun er for meget eller for smart eller selvfed...' - eller hvad det nu er, de tænker?

Hun kommer hurtigt i tøj og er ude af omklædningsrummet, før de andre. Hun har ikke lyst til at sige farvel. Men tager sig selv i det. Det er også for dumt. Så det bliver til et stille "Hej, hej," og de råber også: "Hej og god aften."

Det hjælper lidt. Bare sådan en lille hilsen. Nøj, hvor kan man hurtigt blive påvirket af stort og småt, tænker hun, mens hun cykler hjem gennem det ledeste slud og sjap.

Mille er først færdig men venter på hende. **CLARA** tager de stramme tights på og den stramme langærmede bluse ovenpå den lille top. Man kan se hver en muskel og næsten også hver en knogle. Hun er stadig tynd som en lygtepæl. Hun siger selv, at hun har taget på. Men der er ikke rigtig nogen, der tror på hende.

Hmmm, det kan godt være, at de har ret - men hun er nødt til at købe sig tid til at vænne sig til at spise mere. Og hun skal bruge endnu mere indre styrke for ikke at gå ud og kaste op, efter hun har tvunget et helt aftensmåltid i sig - med mors øjne med på gaflen og med ind i munden ved hver bid. Men hun lyver jo ikke. Et par gram ekstra er vel stadig at tage på? Hun ved godt, at det er en skør måde at servere virkelighedens hårde fakta på - og at hun i sidste ende kun snyder sig selv. Men hjernen svigter hende. Det er som om, at hendes krop bestemmer over hovedet. Hun har ikke styr på sig selv. Hun er oppe imod nogle stærke og stædige kræfter.

Hun følges med Mille ud ad omklædningsrummet og ind i den lille indendørshal. Godt de ikke skal træne udenfor i det lortevejr. De sludrer lidt om vejret. Uskyldigt nok. Men samtidig virkelig mærkeligt. For de plejer at snakke om alt mulig andet. Og aldrig om noget så røvsygt som vejret.

Men det er bare sket lige så stille. Samtidig med at Mille træner med Alexander, og Clara ikke gør det, bliver Mille hurtigere og hurtigere, og Clara står iampe. Jo tættere deres tider bliver, des mere afstand bliver der imellem dem. Clara hader det. Mille hader det. Men det sker alligevel. Det er noget rod, når tingene ikke er, som de plejer. Når der bliver lavet om i rangordenen.

Så nærmest umærkeligt er de endt her. Hvor de ikke følges ad længere til træning. De hænger ikke ud sammen i hver en pause i skolen. Når de endelig taler sammen, bliver det lidt kunstigt. Selvom de prøver begge to. Men at ende med at snakke om vejret... Clara føler en tomhed inde i på grund af tabet af alt dét, der var. Og dét som ikke er der længere. Ubefag er det ikke. Bare trist.

Anders Bjørn gør det ikke bedre. Tværtimod. Hun håber hver dag, at det bliver bedre, og de finder ind i et godt makkerskab, som hun havde med Alexander. Men det sker ikke.

Han bliver ved med at kritisere. Er det ikke hendes afsæt, så er det hendes bevægelse over hækken. Er det ikke hendes attitude, så er det hendes koncentration. Han opdager hver gang, hun tager sig selv i at kigge over på de andre. Nej, der er ikke noget grin eller pjat. Atletik er blevet dødsens alvorligt.

Men hun synes selv, at hun træner benhårdt og gør alt, hvad Anders Bjørn siger til hende. Men når hun kigger over på Alexander og Mille og hører, at de griner og snakker, så gør det ondt, som fik hun piskeslag.

Er det ubefag? Måske... Ja, måske kan man kalde den ensomhed, der følger med at ville gøre alt for at forfølge sine mål og sige farvel til alle andre tætte relationer, som et ubefag? Det er i hvert fald en ubefagelig situation.

Hun ville så gerne have, det var anderledes. Men hun er fanget i spillet. Hun har dedikeret sig. Forpligtet sig. Nu skal hun levere. Hun skal klare modstanden og udfordringerne. Også ensomhedsfølelsen.

'Det er nemt at være god i medgang. Det er, når tingene er svære, at man skal vise, hvad man kan.' Det har Alexander sagt til hende engang. Men nu står han i den anden ende af hallen, og hun står her og tripper foran sin helt egen træner, der skal bringe hende til den magiske top og til OL.

Hun tror stadig på det. Hun skal bare holde ud og blive ved, og når hun flyver over hækkene og mærker rytmen mellem afsættene, så giver det stadig mening. Så pumper det gennem hendes krop. Følelsen af ubesværet fart og kontrol over hver en fiber. Der findes intet bedre. Tiden står stille, mens hun danser af sted. Indtil mælkesyren blander sig i legen og tager over og gør alt det lette til en lang sej kamp – en indre og en ydre kamp for at blive ved med at trække med armene og få løftet springbenet.

Der er en pris. Der er en portion ubehag. Men hvordan gør man det regnestykke op. Hvornår er dét det hele værd? Og hvornår er det ikke? Det er måske den allerstørste udfordring at finde ud af.

”

ALT UBEHAGET SAMLET OP

Det er blevet december. Det sker igen og igen. Men det skal jo ske, når livet går sin grundige gang og aldrig springer en måned over. Så nu kommer julen om lidt, og snart kan vi sætte flueben ved 'done' for det her år.

Men først skal jeg sammen med firebanden kigge på det der ubehag. Det er ikke drillenissen, der har fundet på den her opgave. Men det er mig - deres dumme lærerinde - der aldrig vil lade dem i fred.

Det kom sig af, at jeg fik en bog i fødselsdagsgave af kæresten. Absolut ikke en romantisk gave. Hvem giver en bog, der handler om 'ubehag' til sin hjertenskær? Nej, vel?! Men han skal have, at det er en spændende bog med en masse stof til eftertanke, når man sidder foran en sportsklasse til daglig. Der er dukket en masse skæve spørgsmål op. Mest af alt spørgsmålet, om der SKAL VÆRE UBEHAG, hvis man skal udvikle sig og præstere store ting? Og det er nu gået ud over de fire håbefulde unge.

De sidder i den julepyntede sofakrog og ligner nogle, der er mere klar til at danse om juletræ end svare på intellektuelle spørgsmål om deres indre sjæleliv. Men det gode ved dem er, at lige så snart vi går i gang, så er de med og på, og de hopper frem i puderne.

Jeg elsker, at det har udviklet sig til det her. Jeg havde ingen ide om, hvad der ville ske, da jeg udvalgte de fire tilfældige unge mennesker på den første skoledag. Men her sidder vi og er fordybede i de vildeste samtaler. De fire har smidt våben og sværd. De åbner for sluserne og fortæller om alt det, der ligger inde på deres mest personlige hylder.

I dag bliver fire meget følsomme versioner af oplevet ubehag delt mellem puderne, pandekagerne og personlighederne. De er enormt gode til at lytte - og gode til at bakke hinanden op. Bagefter er det min tur til at følge op.

"Tak til jer alle. Sikke nogle historier. Det gør virkelig indtryk at høre dem. Men jeg opsummerer lige, hvad jeg har fået ud af det, I har delt:

- Jonathan har oplevet ubehaget ved usikkerheden om at være god nok og slå til – og usikkerheden over hvad han alternativt skal med livet, hvis ikke det bliver sporten.
- Mads har oplevet ubehaget ved hele tiden at skulle leve op til sin fortid og dermed store og ensidige forventninger om at være den bedste. Og ubehaget kommer også af nervøsiteten for, hvad han mister, hvis ikke det lykkes. Den usikkerhed er ikke rar.
- Emilie og Clara oplever på mange måder det samme ubehag ved at sætte sig store mål og stå ved dem og sige det højt – og derefter mærke hvordan relationer omkring dem bliver forstyrret, og de kan føle sig isoleret socialt. At være usikker på om man hører til i fællesskabet er ubehageligt.

De nikker alle sammen. Godkendt. Men de kigger også spændt på mig. Hvor er det, vi skal hen med det her?

"Jeg har et helt overordnet spørgsmål, jeg gerne vil have jer til at tage stilling til. Men lad os først lige se på jeres liv i helikopterperspektiv. For hvis vi ser på jeres præstationsmiljøer udefra, så kan vi se, at der lige meget hvad, bliver opbygget en masse forventninger. Der opstår mål, som I gerne vil nå. Det skaber en grundspænding, hvor I scanner situationen, og usikkerheden vil altid følge med. Kan I klare den? For hvis der er en eneste ting, der er sikker i denne usikre verden - så er det - at der er ingen, der kan være sikre på at lykkes.

I den tvivl kan ubehaget snige sig ind, og den bliver som et slags mellemværende mellem jer selv - og det I gerne vil og skal. Det er som at møde en drage. Enten kan du gå væk fra det og komme på sikker grund og lade være med at satse eller drømme.

Eller du viser mod og vilje og ser dragen i øjnene og angriber den. I den forstand bliver ubehag et vilkår i livet og en slags skillevej. Vil du videre? Tør du træde ind i det?"

Jeg ser på fire ansigter, der lever sig helt ind i det. Vildt. Jeg kan mærke, at det, jeg siger, rammer ind i noget, de kender. Men også noget de ikke har tænkt over før på den måde. Jeg fortsætter hurtigt, mens der er momentum.

"Det betyder, at det aldrig vil være mageligt eller omkostningsfrit at drømme stort og komme nye steder hen. Det vil kræve noget særligt - at ville noget særligt. Fordi vi skal gå udover vores grænser, og det er derude ubehaget ligger. Derude i det ukendte. Det vi ikke ved, om vi kan?

Men vi ved, at hvis vi lykkes, så vil det blive fedt og meningsfuldt. Fordi vi så har brugt os selv og vores liv til noget stort - eller i hvert fald større. Vi er på vej et sted hen. Vi flytter os. Og det er spændende. Og det er altså også hårdt, nervepirrende og med noget på spil - for der er stor risiko for at fejle.

Men vi kan også sige, at vi er mega meget i live, når vi er midt i ubehaget. For mange vil det være alt for spændende og farligt. Man skal være lavet af et særligt stof, for at turde udfordre sig selv. Det stof og det mod, som I er og jeres klassekammerater i en sportsklasse er. Det er derfor I er netop her."

Nu kan jeg se, at de faktisk alle fire bliver lidt fjerne i blikket. De er i gang med at tænke deres daglige oplevelser ind i det her billede. Det ukendte er et intenst nøgleord. Det er koden ind til at forstå, hvad der foregår. Ukendt land er vildt og voldsomt. Det ved de godt. Der har de alle prøvet at være. Jeg kan mærke, at de sidder og mærker efter. Men jeg skynder mig videre. Der er noget andet vigtigt, jeg skal nå at fortælle, før de koger over oppe i koppen. Jeg kigger hurtigt en tur rundt på dem alle sammen.

"I et større perspektiv er der faktisk noget virkelig interessant ved det her. Nemlig - at hvis vi accepterer, at vi skal betale den her pris og leve med ubehaget, så er det et direkte opgør mod den undgåelseskultur, der ellers er vokset frem. Som I også er en del af. Den kultur der gennemsyrrer måden vi går til livet på i vores verden. Hvor vi i dag er programmet til at gøre alt for at fjerne al ubehag og smerte i vores hverdag.

Jeg mener... tænk lige over hvor mange ting vi kæmper med at få væk, så det ikke skal forstyrre vores dagligdag med noget, der ikke er rart?! Langt henad vejen tror vi i dag ubevidst på, at vi kan komme gennem livet uden ubehag. Vi er nogle overmodige mennesker, der tror, at vi kan styre alt."

De ser lidt underlige ud i ansigterne. Jeg er vist ved at komme lidt for langt væk fra deres hverdag. Jeg må skynde mig at få dem provokeret tilbage igen.

Jeg prøver med et udfordrende spørgsmål: "Men laver vi en frygtelig fejl, hvis vi tror, livets vigtigste opgave handler om at undgå alt ubehag? Kommer vi så til at gemme os væk og gå glip af en masse?"

De vågner op og ser tænsomme ud, og jeg skynder mig at fortsætte: "De personlige historier, I lige har fortalt om, hvordan ubehaget er med jer i en eller anden form i jeres hverdag, viser os jo tydeligt, at der kan være mange forskellige former for ubehag, når man udfordrer sig selv til grænsen. I har jo forskellige oplevelser.

Men i sidste ende vil jeg påstå, at alle jeres følelser af ubehag i alle mulige afskygninger er der, fordi I netop har sagt højt, at I har ambitioner om at gøre noget udover det almindelige. I tør udfordre jer selv og jeres liv med store drømme. I kunne jo bare blive hjemme på sofaen og ikke skulle igennem alle disse stærke følelser på godt og ondt."

Jeg stopper op, og giver lige tid til at de mange kringlede ord skal sive ind. De ser stadig meget tænsomme ud alle sammen. Men jeg tror, at det er lykkedes mig at få hul igennem. Det er tid til at slutte af med den store finish:

"Så nu står jeg tilbage med det store spørgsmål til jer: Synes I der skal være ubehag, hvis I vil nye og spændende steder hen i livet? Acceptorer I ubehaget?"

De kigger på hinanden og venter på, at der er én, der kan komme med de vise ord. Det bliver Clara, der siger noget først:

"Det er skidespændende, og jeg kan godt forstå, hvad du siger, Viva. Det giver god mening. På den anden side, synes jeg ikke, at det kan være rigtigt, at vi kun kan komme spændende steder hen med ubehag. Jeg tror på, at vi kan komme mange gode steder hen gennem en rar og positiv proces uden ubehag. Som for eksempel hvis vi fire valgte at arbejde sammen om noget, og vi kunne gøre det på en fed måde, og vi endte med at præstere noget stort."

Mads bryder ind: "Men spørgsmålet er så, Clara, om det, vi præsterer på den 'rare måde', vil føles som noget stort? Eller om det kun vil være noget jævnt eller middel, eller hvad man kan kalde det? Og det er kun, hvis vi tvinger os selv ud i at overskride vores grænser og opleve det som dødnervepirrende, at det for alvor bliver stort. Den tanke kan jeg altså godt følge lidt..." Mads slutter og gumler på sin pegefinger. Hans tænke-ting.

Clara tager tråden op igen: "Jeg tror måske, at det er sådan, at hvis du bruger de evner, du har – og som du ved, du har – så kan du nå en masse gode steder hen og levere noget godt. Du kan godt arbejde med dine talenter og udvikle dem, uden at du skal ud på dybt vand." Clara kigger på Mads, som gumler videre på fingeren.

Emilie byder ind: "Det er lidt mærkeligt at tænke i den her bane, synes jeg. For det bliver så firkantet og bombastisk. Som altid er der sikkert mange grader af ubehag og mange grader af grænser, som du overskrider. Men hvis vi nu sagde, at jeg gerne ville være en god forfatter, og jeg satte mig alene på et bjerg og skrev en fantastisk bog, mens jeg hyggede mig og nød udsigten. Så har jeg vel præsteret noget unikt uden ubehag?"

Godt spørgsmål. Jeg er lige så meget i tvivl som dem. Jeg sender bolden over til Jonathan. Han samler den ivrigt op. "Jeg tror kun, at man kan snakke om ubehag som en nødvendighed, når vi netop er i markante præstationsmiljøer. Du skal virkelig ville noget særligt og grænseoverskridende, for at du kan mærke det. At sidde og hyggeskrive vil ikke kunne give dig de store oplevelser. For du har ikke noget på spil udadtil."

Emilie ryster på hovedet. "Nej, det synes jeg ikke, at man kan sige. Hvad så med lille, generte frøken Olsen, der arbejder i en garnbutik. Hvis hun gerne vil være bedre til at sælge mere garn, så skal hun udfordre sig selv og være mere udadvendt. Det er jo ikke noget stort eller specielt for os andre – men kun for hende selv. Så jeg tror mere, at man kan sige, at hvis vi gerne vil udvikle os selv og blive bedre, så skal det kilde i maven."

Både Clara og Mads markerer, men Mads overlader galant ordet til Clara. "Men hvad så hvis du bare træner og øver dig rigtig meget og længe, og du stille og roligt bliver bedre og får mere rutine. Er det så ikke en vej til at udvikle sig uden at skulle ud på usikre fædder?" Hun kigger over på Mads.

Han er tydeligvis blevet forstyrret af Claras betragtning og må lige gumle og tænke lidt mere, inden han langsomt byder ind: "Nu snakker du om tid, Clara. Det kan godt være, at hvis du arbejder på noget over lang tid, så kan du tage så små skridt, at du ikke mærker dem."

Men jeg tror også, at ens selvværd og selvtillid må spille en kæmpe rolle. For hvis du nu forestiller dig, at jeg er en selvfed fodboldspiller, der bare synes, at jeg er Guds udvalgte, så vil jeg sikkert ikke opleve særlig meget nervøsitet og usikkerhed og dermed ubehag, hvis jeg troede, jeg kunne gå på vandet." Mads griner lidt og kigger over mod den krøllede fodboldspiller i sofaen.

Jonathan fnyser lidt irriteret. Han synes tydeligvis ikke, at det er noget godt eksempel. Han returnerer: "Det kan også være helt omvendt. Hvis du er en selvfed badmintonspiller, der har været vant til at vinde alt, så kan det være endnu mere sårbart at skulle blive ved med at være endnu bedre, for så risikerer du big time at miste både din position og din prestige."

Touche. Mads må gumle igen og kan ikke lige komme med et godt svar. Men vi er også nået godt omkring.

"Venner, det er weekend. Vi skal til at slutte og ud og købe nogle julegaver. Men vi kan jo snakke videre næste år. For det her er sidste gang inden ferien. Tag endelig pebernødderne med jer hjem, så de ikke ligger her og rådner. Og tak igen. Jeg skal helt sikkert hjem til kæresten og smække ubehag på julebordet."

De griner. Måske bare af høflighed? Pigerne kommer hen og giver et julekram. Mads og Jonathan vinker bare. På vej ud ad døren kommer de i tanke om den store klassefest.

"Hej Viva. Kommer du til julefesten med klassen hjemme hos Jonathan på fredag? Det bliver med pakkeleg og det hele."

"Ja, tak for invitationen. Jeg kigger helt sikkert forbi en time eller to. Men så skal I have lov at feste i fred bagefter. Det er jo nærmest første gang, I skal holde klassefest."

"Ja, det er skørt. Men nu skal den også ha' gas." Begejstringen strømmer ud af dem som sprudlende julelys. Tænk, at være en gymnasieklasse, der ikke har holdt klassefest, før midt i 3.G. Ja, de er ikke helt almindelige i den sportsklasse.

De er næsten ude af døren, inden jeg når at stoppe dem. Vi har jo glemt dagens humør.

Det får jeg hurtigt: >> Clara 5 / Emilie 6 / Mads 6 / Jonathan 7 <<

”

LÆSEPRØVE

KAPITEL 6

JULEN & DET HELE RYSTES

”

KLASSEFEST FOR FULD MUSIK

Det store hvide hus ligner næsten et slot, som det ligger der på toppen af bakken. Der er pyntet med julelys i træerne, og der hænger lamper i alle farver rundt om indgangsdøren. Selvfølgelig er det Jonathan, der skal være vært for klassens første fest. Det har summet gevaldigt her i den sidste uge inden juleferien. Masser af høj snak, udveksling af ideer, fordeling af opgaver og mest af alt bare elektricitet. Den slags strøm, der hvirvler rundt, når drenge og piger skal feste sammen.

Jeg har en enorm leverpostej og et stort glas rødbeder med. Ernest har en flæskesteg, der er lang som en arm. Vi står længe og kigger på huset udefra og får lige udvekslet det sidste sladder fra lærerværelset fra vores julefrokost i går. Det gik ikke stille for sig. Jeg har hovedpine, og Ernest har kvalme. Og det er os, der skal være de ansvarlige voksne. Ha! Nå, men i min regelbog står der, at jeg godt må hygge mig – både med lærere og elever. Vi lever kun en gang.

En dyb indånding, massage af tindingerne og et par Panodiler og så er vi klar til at crashe festen. De er der alle sammen. Og de jubler og pifter, da de ser os: "Viva og Ernest! Velkommen!"

Gad vide hvor mange juleøl, de allerede har nået at drikke under forberedelserne? Det kan godt være en del. Men de har leveret endnu en toppræstation. Der står en buffet og bugner med alle de klassiske juleretter. De har selv haft øl med, og der ligger et bjerg af dåser ude på terrassen – også sodavand. I hjørnet står der en kæmpe glasbowle med en rød drik med jordbær i. Rygterne er løbet i forvejen. Jonathan – eller hans mor er det vist nok - har lovet at lave en bowle, der er bombe, der kan vælte hele festen.

Ernest og jeg nipper høfligt til de to kæmpe glas, vi får serveret. Vi kigger på hinanden. Hvordan fanden kommer vi igennem dem? Eller hvordan kan vi slippe af med dem, uden nogen opdager det?

Så sætter vi os. I den kæmpe gildestue kan vi nemt være 24. Alle mand er mødt op. Vi starter med at skåle, og så præsenterer alle hver især, hvad de har haft med – og efter hver præsentation skåler vi.

Da vi 24 deltagere er færdige med at gennemgå alle mulige lækkerier fra det danske julekøkken, er humøret allerede lyserødt og blinkende. Hvis nogen fortalte mig, at det her var sportsklassen fra lokale 333, så havde jeg benægtet. Men det klæder dem at være med høje frisurer, slips, nedringede kjoler, mørke jakker og negle, der matcher læbestiften. Der er dømt 'julebal i sportsland!'

Ernest og jeg holder to timer og får smagt på det meste, drukket det mindste og grinet en masse. Da maden skal ud, og stuen laves om til dansegulv, lister vi lige så stille ud ad døren. Ingen opdager noget som helst. De er totalt i zonen og danser allerede, og bassen får hele det store hvide hus til at ryste. Sikkert også naboernes.

Vi tager en lille pause samme sted, som da vi kom. Vi kigger på huset med alle vores små talenter og smiler – men vi er også lige på kanten af at være bekymrede. Det er jo ikke rutinerede party-aber. Hvad mon natten vil bringe? Vi skulle bare vide...

Hvad fanden er der i den der drink? En eller anden miks, der får alle til at blive bløde i både knæene og hjerterne. Klassen er som en stor samlet masse af kærlighed og kammerateri. Hun er slet ikke vant til at drikke. Og slet ikke røde juledrinks. Kinderne føles lige så røde som drinken, og balancen er helt på gale veje.

EMILIE vakler lidt rundt, men heldigvis er der ingen, der opdager det. Det ligner nok også mest en dans. Og de er alle på dansegulvet. Springer mellem hinanden, hopper, skråler og krammer på skift. Playlisten, som Emma har lavet, er genial. Det skal hun have. Det med fest og party kan hun.

Sveden sejler ned ad ryggen på den nye blå kjole, der har samme farve som hendes øjne. Fødderne forsøger forgæves at komme igennem til hendes hjerne og få den indre kommandocentral til at sætte en nødaktion i gang og få de lede, stramme, højhælede sko af. Hvem har også opfundet, at kvinder skal stavre rundt i den slags? Det lærer hun aldrig at forstå – eller holde ud!

Men hun og Clara har forberedt sig sammen. Det var så fedt, at hun spurgte, om hun ville komme forbi? Hun var lige ved at spørge, hvorfor hun spurgte hende og ikke Mille. Men hun kan godt mærke, at det er farligt og følsomt land.

Så hun blev glad lukket ind i Claras hyggelige hus og ind på hendes værelse med en garderobe, som ikke på nogen måder ligner hendes egen. Her er hendes vanlige udvalg af cowboybukser, t-shirts og hættetrøjer skiftet ud med elegante jakker, smarte bukser, labre kjoler, frække nederdele og flere meter sko. Warw!

Det er også Clara, der har lagt en elegant makeup på hende – et håndværk hun aldrig selv har beskæftiget sig med. Så hun sad der helt forundret foran spejlet, mens Clara nussede rundt om hende. Uvirkeligt og virkelig lækkert. Som at være prinsesse for en dag.

Det var også Clara, der syntes, at hun skulle låne de her blå sko, fordi de står magisk godt til kjolen og øjnene. Og ja, man må jo lide for skønheden, så hun hopper videre – nu i en slags kædedans rundt i hele huset. En kæmpe tur. Hun har aldrig været i så stort et hus før.

Konditionen er udfordret, da de kommer tilbage og danser endnu vildere. Hun tager en slurk mere af den røde eliksir. Den har magiske vibes med sig, og de breder sig i ekspresfart. Fødderne glemmer smerterne; sveden pibler videre; kinderne bliver rødere; og øjnene mere slørede. Men sådan ser alle de andre også ud – så meget dømmekraft har hun tilbage, at hun kan registrere det. Men så har hun heller ikke meget andet fornuftigt tilbage...

Emma har styr på sit musik-shit. Præcis nu, hvor de ikke orker mere, kommer der sjælere frem på playlisten. Pyh ha. Hun kigger efter Mads. Det er lige ham, hun har lyst til at danse med nu. Hun kigger rundt, og øjnene finder ham i et hjørne af dansegulvet sammen med Clara.

Hun må vente lidt og få fat i ham, når de har danset færdig.

OK, det her er hans aften.

JONATHAN kigger rundt på kredsen af piger, der alle danser tæt omkring ham, og alle kigger på ham med det der blik, som han kender alt for godt. Heldigvis. For det er blikket, der siger: 'Du er lækker og skøn, og jeg vil gerne have din fulde opmærksomhed på alle måder.'

Han kaster lidt med håret og danser tæt på den ene efter den anden. Som at plukke solmodne bær. Lige helt tæt og mærke hinandens rytme og deres begejstring. Han suger det til sig, og spæder det gode humør op med lidt mere af den der drink, som hans mor har lavet til dem. Hvad fanden har hun puttet i den?

Emma vil ikke slippe ham. Hun er mere end på. Hun har åbenbart tilgivet ham, at han skippede hende. Hun har ellers været en sur mokke lige siden. Men han må nu indrømme, at hun sælger varen ret godt. Hun er i en super slim og helt tæt guldkjole, og hun har glimtende diamanter i håret – eller hvad fanden det er? Under alle omstændigheder 'hot-hot-hot'.

Alligevel bliver han irriteret på sig selv. 'For helvede Jonathan, det her gør du ikke!' Selvom der ikke er meget fornuft tilbage i hans sejlene system, så er der en lille, insisterende stemme, der fortæller ham, at hvis han kaster hele sit pragteksemplar af et maskulint korpus frådende over den vridende Emma - der nærmest danser inde i hans lyserøde skjorte - så er det slut med håbet om en dag at kunne score hende Clara. Og den mission bliver ved med at ligge først på hans to-do-liste.

Han trækker sig elegant væk fra Emma. Men det synes hun åbenbart ikke og giver ham et skub og råber arrigt: "Åh, din skidt vigtige nar!" Han smiler bare sødt og lægger armen rundt om Idas smukke talje og svinger hende rundt, så hun hviner af fryd. Så sender han hende afsted videre ud på dansegulvet og rækker ud efter Alma. Hun er klar, og de tager en tango-lignende runde.

Pludselig rammer trætheden ham, og han skal pisse, og han skal have noget mere at drikke, for at holde festen gående inde i hovedet. Nu starter de også med at spille stille musik. Så er han i farezonen og kan ende i armene på et kvindemenneske, som han så ikke lige kan skubbe fra sig igen.

Han sætter slingrende kurs mod havedøren for at pisse i de skide rododendronbuske, da han helt rutinemæssigt kigger efter Clara. Med sin indbyggede radar i øjenkrogen plejer han altid at vide, præcis hvor hun er. Men først kan han ikke finde den mørkegrønne kjole med det lysegrønne tørklæde. Men så ser han hende. Helt nede i hjørnet bag alle de andre sjæledansende par. Hun danser med Mads. Så stopper han op. Hun ikke bare danser med Mads. De danser helt vildt tæt. I en sammensmeltet rytme. Alt, alt for tæt!
Han glemmer alt om at skulle tisse.

CLARA vidste det jo ikke. Hun har kun prøvet at drikke sådan rigtigt to gange. Til den store gym-fest i sommers i parken, og så i dag. Det er udforsket land. Men konklusionen er allerede klar. Der sker noget helt specielt, når hun drikker.

Kærlig! Det er, hvad hun bliver. Utrolig kærlig. Alle ser så søde ud, og hun har lyst til at kramme dem – både pigerne og drengene. De er så smukke og dejlige. Så varme og glade. De er så tætte. De er

bedste venner. De er 'in this world together'. Hvis Viva var her, ville hun konstatere, at det røde sociale har taget fuldstændig over, samtidig med at den røde drink er gledet ned.

Hun kan ikke huske så meget af, hvem hun har krammet og hvisket kærlighedserklæringer til. Men hun ved, at hun IKKE har krammet Jonathan. Men hun har megakrammet Mille og fortalt hende, at hun elsker hende, og hun savner hende, og de er vist nok blevet enige om, at de skal være bedste venner igen, for Mille har også lyserøde kærlighedsøjne.

Clara danser med alt, hvad hun har. Hun bruger hver en fiber i den lidt udpinte krop. Indrømmet - det er den vist. Men skidt med det. Hun har styr på den lige nu. Den er sat i danse-mode, og hun har kontrol over alle bevægelser – bare i en lidt blødere udgave i dag. Ben, der plejer at svinge over hække, svinger rundt og rundt på det dyre egetræsgulv.

Måske har hun bare et problem i dag, som hun ikke har tænkt over forinden. Men når hun ikke spiser så meget, så virker de der alkoholmolekyler med endnu større kraft i hendes gennemtrænede legeme. Men det kan hun ikke forholde sig til. For der er søde drenge allevegne, og klokken er kun tolv, og det er jul, og hun skal hverken træne eller høre på den latterlige Anders Bjørn.

Bare tanken om terror-træneren får et billede af ham til at tordne sig op for hendes øjne. Som et modbydeligt monster i en tegnefilm. Uffff. Det får hende skrækslagen til at søge til bowlen og blive reddet. Hun kyler endnu et stort glas ned sammen med Mads, der også er oppe og tanke. De griner fra månen og til stjernerne af et eller andet, der ellers ikke er sjovt. Men lige nu vanvittig morsomt. De krammer og krammer og griner og griner og bevæger sig hen til dansegulvet og springer rundt til de vilde rytmer.

Det ene gode nummer overtager det andet. Mads danser fantastisk. I dag er han både panter, leopard og hyæne. Så stærk og smidig og fyldt med rytme. Hun sender ham det største smil, hun har på lager, og hun får det skønneste smil igen, hvor hans usædvanlig hvide tænder i det mørke ansigt lyser som en mobiltelefon til en koncert.

Så skifter musikken. Hun er lige ved at falde. Det er ligesom nemmere at holde balancen, når man har fuld fart på. Hun klamrer sig til Mads, og de ender i en helt tæt udgave af et dansepar. Måske ikke det, hun havde planlagt, men det er en nødsituation, for hun er så svimmel nu, at lamperne i loftet springer rundt på en meget ubehagelig og ukontrollabel måde.

Mmmmmm, det her er sgu da dejligt. Hun lader hænderne arbejde op og ned ad ryggen på Mads. Hold nu op. Hvor er han stærk og muskuløs. Fast og hård. Fascinerende og fremmed. De få par uskyldige kærestes, hun har haft, har været nogle ranglede og knoglede drenge fra atletik. De har slet ikke kunnet byde på de her herligheder. Hun flytter hænderne helt op på skuldrene og ud over armene. Muskelbundterne bliver bare ved med at dukke op. Hun tjekker ballerne. Er det rigtigt, at badmintonspilleres højre balle er større end den venstre. Hold da op, ja. Endnu mere fascinerende. Nu opdager hun pludselig, at Mads – åbenbart inspireret af hende – også er gået på opdagelse med hans bløde og søde hænder. Helt ned til hendes mini talje og op langs maven under armene. Pludselig helt op til brysterne. De glider videre lidt hen over brysterne og op til halsen. Så det hele bliver elegant og uskyldigt.

Men skaden er sket. Det er så intimt og æggende. Hun strammer fastere om hans baller og presser ham helt tæt ind til hendes krop og mærker, at han også er kommet et andet sted hen. Så drejer

hun hovedet langsomt. Han dufter utrolig godt. Krydret og underligt frisk midt på det her hede dansegulv. Hun fornemmer palmer og skumsprøjt, og hun får lyst til at smage på det.

Hendes hoved drejer stadig videre mod Mads' ansigt. Mads' hoved drejer også lige så langsomt helt synkront nærmer de sig hinandens ansigter. De mødes lige pludselig som med skæbnesvanger præcision mund mod mund. Uden en tanke. Uden en plan. Uden forberedelse. Kun med instinkter. Så de kysser. Først stille og kammeratligt, så lidt dybere og dybere.

Musikken spiller stille videre. Den har ikke tænkt sig at stoppe. Det gør de heller ikke. De kravler helt tæt på hinandens kroppe og står næsten stille. Vugger kun en lille bitte smule, mens de kysser med alt, hvad de har.

Gad vide, om de har stået der i et minut? Eller mere? Men hendes hoved har været på 'OFF'. Men nu tænder 'ON-knappen'. Hvad fanden sker der lige her? Står hun og kysser Mads? Mads? Ham, hun aldrig nogen sinde – som i aldrig – har set på som en mulig flirt. Stor set alle de andre. Men ikke søde Mads, som har tilhørt Emilie hele tiden – helt fra start – også selvom Mads ikke har vidst det. Mads, der har kommet sammen med Emma. Det er jo helt galt det her. Hvad går der af hende? Hun stopper kysset med det samme. Skynder sig at parkere hovedet tilbage på den uskyldige position på siden af hans ansigt. Kind mod kind. De er næsten lige høje. Hun slipper taget på ballerne og lægger hænderne neutralt på ryggen.

Fuck, nu stopper musikken. Panikken breder sig i hele hendes krop. Hun føler sig ædru og flytter tilbage ind i den vanlige, fornuftige Clara. Hvordan kommer hun bedst ud af det her? Hun tør ikke røre sig. Står bare helt stille for at hun ikke behøver at se på Mads eller sige noget til ham. For hun har ingen ide om, hvad hun skal sige. Hun har ingen ide om, hvad der foregår her. Det er sidste gang, hun skal drikke lyserøde drinks. Det er jo katastrofalt, at hun kan blive så kærlig, at det hele stikker af med hende.

Mads står også helt stille. Endelig starter musikken igen. Endnu en sjæler. De danser den helt neutralt ligesom for at slette den intense rundtur, de har haft med hinanden lige før. De gennemfører hele nummeret, og da det slutter, kan de slippe hinanden og helt fjernt sige: "Tak for dansen." Forhåbentlig er der ikke nogen, der har opdaget, hvad der lige er foregået der på dansegulvet. Det vil være en katastrofe. Det ved de godt begge to - alt for godt.

Sikke en fest. **MADS** har ikke drukket i lang tid. Han havde næsten glemt det. Den skønne berusende fornemmelse af at være 'besoffen'. Hvor alt bliver let, og han tør snakke med alle, og hans krop bare danser, og rytmen dunker inde i ham. Nu er det fedt med en sportsklasse. Alle har kroppen med. Alle sveder som svin. Alle giver alt, hvad de har i sig. Han har aldrig set et dansegulv som det her. Selv de mere stille klassekammerater, som ikke fylder så meget til daglig, har turbo på. Han elsker de danse, hvor de bare står og hopper på stedet alle sammen.

Huset er godt nok mere end lidt for meget. Det er meget for meget. Så kolo-enormt og så fyldt med alt muligt fancy kunst og dyre møbler. På en måde får han lidt ondt af Jonathan, når han ser det. Det burde være omvendt. Men her dufter slet ikke af hjem og ro og hygge, som i mors lejlighed – og endda også i fars nye hus.

Der er ingen steder designet til at hygge og hænge ud. Alt er planlagt og prestigefyldt. Men det kan være lige meget nu. Han har danset med alle pigerne, og nu er han tørstig. Der er flere uger til, at han skal spille næste turnering, så nu er det jul og pause. Og lidt sjov i garden.

Han kyler hele glasset med den røde drink ned og hilser på Clara, som overraskende nok også er oppe ved truget og kyler et glas ned. Gang i hende. Hun er til og med sjov i dag. Humor er ellers ikke hendes stærke side. Men hun siger de skøreste ting. Hun er perlende beruset. Så er de to. Han griner og griner af alt, hvad hun siger. Hun griner og griner af, at han griner. De krammer og begynder at danse og kyler kåde glassene ned i bowlen, så det sprøjter ud over det hele. De arbejder sig ud på dansegulvet. Griner stadigvæk af det hele og alting, som havde de røget et eller andet fjollet.

Hun danser som en drøm. Med kontrol over hver en fiber. Skiftevis blødt og duvende - så vildt og aggressivt. De rammer rytmen sammen. De ville have vundet enhver Vild med dans konkurrence og efterlagt dommerne måbende med deres karakterskilte.

Han er lige ved at blive bekymret for, om hans benarbejde for engang skyld vil komme til kort, for han bliver træt, og sveder som en hest. Pantere sveder vist ikke. Så kommer redningen. Musikken skifter. Sjøleren siver ud i æteren, og stemningen på dansegulvet bliver øm og salig.

Han skal lige til at sige tak for dansen, for slowmotion er vist ikke deres disciplin. Men så kommer Clara væltende ind i hans arme. Som i væltende og totalt ude af balance! Hans reaktionstid er sat på alkohol-forsinkelse, men han når heldigvis lige at fange hende. Men det bliver et meget tæt favntag. Han kan ikke lure, om hun var ved at falde, fordi hun er rundtosset - eller fordi hun vil danse tæt.

Det kan også være lige meget. Musikken spiller, og de er ikke kommet væk fra dansegulvet, inden musikken gik rigtig i gang. Det vil være forkert at stoppe nu. Og det her er egentlig også overraskende rart. Han har aldrig tænkt på Clara på den måde. Efter forholdet med Emma har han ikke orket at bage på nogle af pigerne i klassen. Men der er da mange, hvor han lige har overvejet det. '

Men ikke Clara. Hun er jo Miss Cool af en særlig klasse. Clara er ikke én, du bare flirter med. Hun er én, du gifter dig med. Eller det troede han. Men den lækre, varme krop, der er klasket tæt ind til hans, er sgu lækker, og hendes hænder er over det hele. Som kærtegn - afleveret med begejstring. Dejligt. Så kan han da også lige tjekke hende ud.

Hun er tynd. Hold nu op. Alle knoglerne springer frem. Hans hænder ville nemt kunne nå rundt om taljen på hende. Han tjekker det lige. Den er god nok. Han lader håndfladerne glide op ad. Der er noget om det. Det der med gazellen. Hun er som et spændstigt dyr. Huden er varm - som skind. Han får lyst til at mærke hendes hals. Det lille, bløde punkt mellem øret og kravebenet. Hans yndlingssted på kroppen. Specielt kvindekroppen.

Han nyder at lade hænderne glide op langs begge sider af hendes overkrop. Pludselig er de nået op til brysterne. Det var ikke hensigten. Men det er svært at stoppe op og gøre hende pænt opmærksom på det og sige: 'Fejl, sorry!' Så han kan lige så godt gøre det lidt elegant. Så den forsigtige og følsomme bevægelse fortsætter lige så stille. Hænderne bliver rundet af de perfekt formede bryster under den elegante BH.

Han er i forsvarsposition. Klar til at hun bliver tosset og sender ham væk med et smæld. Men nej. Det mærkes som om, hun nyder det. Trykker sig tættere til ham. Det rammer ham elektrisk i mellemgulvet

og længere nede, og Clara kan selvfølgelig mærke det. Det her er ved at tage overhånd – og tage ham med et sted hen, hvor han ikke længere selv har kontrollen. Men instinkterne insisterer.

Hans hænder er nået op til halsen. Hun er lige så engleblød, som han håbede. Han lader hænderne hvile der. Aer hende stille og putter næsen dybt ind i hendes hår og snuser. Mmmmm, hun dufter himmelsk. Som et rosenbed.

Hun drejer langsomt hovedet. Måske kan hun ikke lide, at han snuser hende ind, som var hun en levende parfume. Han drejer også forsigtigt hovedet, Så han kan se hende, hvis hun vil sige noget. Men det vil hun absolut ikke. Hendes læber er helt tætte på hans kind. Han drejer ansigtet en lille smule mere.

Nu er hendes løber uendeligt tætte på hans læber. Han forbereder sig på, hvad han kan sige for at af-tænde det her totalt overrumplende, intense øjeblik. Han kan måske bare sige: 'At hun dufter dejligt'.

Men hun siger ikke en lyd. Hun er bare fuldstændigt til stede der tre millimeter fra ham. Og pludselig er det nul millimeter! Hendes læber er på hans læber. Et kys danser imellem dem. Sanseligt, smukt, stærkt, sexet. Hold nu op. De vugger stadig sammen. Står som en gyngende øde ø med to træer nede i hjørnet. Alkoholen synger en serenade og får kysset til at vare uendeligt.

Musikken stopper. Han kan mærke panikken brede sig. Hvordan kommer de videre herfra. Han har ingen ide. Så han fryser fast, og Clara gør det samme. Begge ramt af virkeligheden – men ikke klar til at gå videre ud i den. Det næste nummer starter. Clara drejer hovedet væk. Hen i sikkerhed med kinden mod hans hår. Læberne gemt langt væk. Pyh ha. Han forsøger lige at nulstille systemet og alle legemsdele. Da nummeret løber ud, har virkeligheden og fornuften vundet.

"Tak for dansen," siger de i kor og med en stiltiende overenskomst om, at det her behøver ingen i verden at vide. Han må hellere se at komme hjem. Han bevæger sig gennem dansegulvet på vej ud mod entreen. Han kigger til højre og ser Emilie stirre på sig med tårerne piskende ned ad kinderne. Fuck, fuck, fuck! - Lort, lort, lort! Hvordan reder han sig ud af den her? Så er der en stor lab, der griber fat om hans skulder. Han vender sig rundt, og nu er det Jonathans ansigt, der er helt, helt tæt på hans. Og det er ikke kærlighed, der er i hans øjne. De er gloende rasende. Hele hans ansigt er forvrænget.

"Hvad fanden har du gang i, din store nar?" brøler han ind i hovedet på Mads, mens spyt sprøjter ud af hans mund. "Du holder bare fingrene fra Clara. Hører du? Du skal holde dig langt, langt væk fra hende. Ellers skal jeg komme efter dig og pakke dig så eftertryggeligt sammen, at du aldrig kommer til at slå til en badmintonbold igen!"

Jonathan bliver ved med at holde hovedet helt tæt på Mads'. Men Mads viger ikke en tomme. "Hvad fanden bilder du dig ind," siger han med en rolig stemme, som han henter et eller andet forunderligt sted fra.

"Du skal overhovedet ikke bestemme noget som helst over, hvad jeg skal gøre og ikke gøre, din opblæste nar. Og du skal slet ikke true mig. Hvad fanden er det for noget macho-pis? Vi er altså voksne mennesker, hvis du ikke selv har opdaget det." Det sidste siger han med en hånlig foragt, der går rent ind som en uppercut på Jonathan, som tøver et øjeblik. Hans øjne flakker, og før han får samlet sig, er Mads væk. Han flyver ud ad døren.

Jonathan kigger efter Clara. Hun er også væk. Den eneste han kan få øje på, er Emilie. Hun ser uendeligt, lille ud i sin fine, blå kjole og med ildrøde øjne, der sprøjter tårer ud. Fuck ham Mads. Hvordan fanden kan han finde på det og lave så meget lort i det overfor alle os andre i banden? Han gider sgu ikke være med til det lort længere.
Han gider ikke en skid længere.

LÆSEPRØVE